

Souterrain 11'99

Obsah:

- [Co nás čeká v listopadu](#)
  - [Listopad](#) (Daniel Heller)
  - [Listopad...](#) (rozhovor s Milošem Rejchrtem)
  - [Dopis bývalého kurátora](#) (Z. Stejskal)
  - [Kde se sborovému životu daří](#) (E. Burmann)
  - [Z tvé ruky...](#) (Fraysse / Rejchrt)
  - [Podzimní Chotěboř](#) (B. Kovářiková)
  - [Co viděla kostelní myš](#) (heda)
  - [Inzerce](#)
-

Co nás čeká v listopadu

Bohoslužby - neděle, 9.30 hod

7. 11.: A. Hudcová - rodinná neděle
14. 11.: P. Hudec
21. 11.: P. Hudec
28. 11. (1. adventní): P. Hudec, Večeře Páně

Biblické hodiny - čtvrtek v 18.30

- Děti**
- dětské bohoslužby: neděle 9.30
  - sboreček Svítá: neděle 9.00-9.30 a středa 17.15-18.00
  - náboženství v ZŠ Suchdol: pátek ve 13.00
  - náboženství ve sboru: mladší děti - čt 16.30,
starší děti - středa 16.30,
  - konfirmandi - pátek 18.00 čtrnáctidenně
  - výuka fléten: čt 15.45-16.30 (před náboženstvím)
  - flétnový soubor: neděle 10.30 (čas možno přizpůsobit)
  - výlet dětí: sobota 6. listopadu

Dorost a mládež - úterý v 19.00

Třicátníci - pondělí v 19.00 1. 11.: J. Petříček - *O Izraeli*

Střední generace - pondělí v 19.30 22. 11.: Petr Pokorný - *Nezávislé tradice o Ježíšovi*

Naši pěvci - středa v 18.00 zkouška každý týden ve středu (kromě 3. 11.)
- sobota 6. 11. v 19.00 zpívání pro Evang. theol. fakultu UK

Tance pro radost - úterý v 15.00 2. a 16. října

Klub poznávání a tvořivé harmonie

Přednáška Mgr. I. Kolaříkové *Pokusy o tvůrčí sebevyjádření*, plánovaná na středu 24. 11., bude možná přeložena o týden později, tj. na 1. 12. v 9.30. Sledujte ohlášky!!

Křesťanská služba 28. 11.: porada po bohoslužbách

Staršovstvo pondělí 8. 11. v 19.00

neděle 14. 11.: presbyterní konference v Benešově

Hudební nešpory neděle 7. 11. v 17.00: pěvecký sbor *Sponte sua*

Přednáška neděle 28. 11. v 17.30: Jan Čapek - *Ke 100. výročí narození prof. Říčana*

Listopad

Daniel Heller

"*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem Tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví.*" (Ex 20, 2)
"*Kéž bychom byli zemřeli Hospodinovou rukou v egyptské zemi, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme jídávali chléb do sytosti. Vždyť jste nás vyvedli na tuto poušť, jen abyste celé toto shromáždění umořili hladem.*" (Ex 16, 3)

"*Vy jste byli povoláni ke svobodě, bratři. Jen nemějte svobodu za příležitost k prosazování sebe, ale služte v lásce jedni druhým.*" (Ga 5, 13).

"*Jste svobodni, ale ne jako ti, jimž svoboda slouží za plášť nepravosti, nýbrž jako služebníci Boží.*" (1. Pt 2, 16).

Tyto a mnohé další verše z Bible napadají nejen mne, ale jistě i mnohé z Vás, čtenářů Souterrainu, když přemýšlíme o těch deseti letech, které brzy uplynou od 17. listopadu 1989. V co jsme doufali? Co jsme si od prvních deseti let svobody slibovali? Byla naše očekávání nepřiměřená? Byli jsme prostě naivní? Selhala (a selhává) politická reprezentace nebo jsme selhali (a selháváme) my všichni? Je česká společnost nemocná? Uzdraví se? A kdy? A co církve?

Tyto a mnohé další otázky nás napadají možná denně, ale jejich naléhavost (přínejmenším pro nás, kdo považujeme listopadovou "sametovou revoluci" za jeden z nejdůležitějších přelomů v našich životech) v těchto dnech roste a jistě nepomine, až skončí listopadové oslavy.

Když se ohlížíme za těmi deseti lety a vyvarujeme se přitom černobílého myšlení, nemůžeme vidět jenom klady nebo jenom zápory. Nebylo by to spravedlivé a před nekritickým hodnocením deseti let svobody (nejen náboženské) bychom se měli mít na pozoru právě tak, jako před otrávenou skepsí, která v tomto životě už nic dobrého nečeká.

Hodnotících pojednání na téma "deset let poté" se jistě dočkáme nejenom v denním tisku.

Necítím se kompetentní shrnout těch deset let do krátkého textu, spíše se s Vámi chci rozdělit o pár myšlenek, respektive otázek, které mne trápí:

- Je opravdu prosperující ekonomika tím základem, ze kterého vyrůstá všechno ostatní, nebo jsou morálka, právo a řád podmínkou prosperity, skutečným základem hospodářského života společnosti? Léta jsme byli přesvědčováni o tom, že ve dvojici "základna - nadstavba" byla, je a bude určující ekonomická základna, zatímco duchovní kultura - tzv. nadstavba - je jakýsi

luxus, který může být a nemusí.

Není to všechno obráceně? Neplatí i v naší každodennosti "Hleďte nejprve království Boží a vše ostatní vám bude přidáno"?

- Musí být politika - správa věcí veřejných - tak pevně spojená s pýchou (u bratří katolíků jmenovanou na prvním místě v seznamu sedmi těžkých hříchů), jak to každodenně u mnoha našich zvolených zástupců vnímáme a jak to v takřka krystalicky čisté podobě vyjádřilo "nezapomenutelné" volební heslo "dokázali jsme, že to dokážeme"?

- Je to opravdu tak, že jsme si všechno představovali jako "procházku rů žovým sadem", měli nereálné aspirace a představy o dalším vývoji společnosti, a jsme-li dnes stále kritičtější, jsme nevděčníci?

- Nebo je to spíše tak, že se mnoha chybám s dalekosáhlými důsledky dalo zabránit, ale "nebyla politická vůle"? Nemají pravdu ti starší občané, kteří opakují, že se mělo programově navazovat na první republiku a například převzetí československého obchodního zákoníku ze třicátých let by bylo zabránilo obrovským škodám, nejen ekonomickým, ale zejména morálním?

- Je to možné, že jako jednotlivci i národ máme tak krátkou paměť, že by tolik z nás bylo schopno volit ve svobodných volbách politickou stranu, jejíž hříchy jsme dodnes nebyli schopni zvážit, a následky jejího panování možná přetrvávají "do třetího a čtvrtého pokolení"?

- I když si také myslím, že tzv. volební preference je třeba brát s rezervou, není hluboké zklamání a vzdorovitá reakce tak mnohých opravdu vážným varováním?

- Je charakteristické pro dnešní stav české společnosti, že v domě mecenáše Hlávky (nedocenené osobnosti našich moderních dějin), tohoto dobrodince chudých a nadaných studentů, je dnes nevěstinec?

- Co na to studenti, kteří "rozpoutali sametovou revoluci", co na to dnešní studenti, co na to duchovní elita národa, je-li jaká?

- Najde se u nás politik "z rodu krále Davida", který by byl schopen na tvrdou a pravdivou kritiku odpovědět ve stylu "Zhřešil jsem proti Hospodinu" (2. S 12, 13) nebo bych toho už chtěl opravdu příliš?

- Co by tomu všemu - "deset let poté" - řekl Tomáš G. Masaryk? Nezůstal by skromně u svého starého doporučení: "Možná by pro začátek stačilo, kdybyste opravdu zkusili nebát se a nekrást...."?

Byl jsem požádán o toto krátké zamyšlení "na poslední chvíli před redakční uzávěrkou" s tím, že záleží na mně, zda to stihnu, a "něco k desátému výročí" se v listopadovém čísle našeho sborového časopisu objeví. Píši tento text dnes večer "horkou jehlou" proto, že toto výročí a přemýšlení o něm považuji za důle žité.

A tak Vás na závěr prosím, abyste vzpomínali a nezapomínali, abyste "rozvažovali v srdci svém" těch deset uplynulých let, abyste přes všechna zklamání, na která máte právo, neztratili pocit vděčnosti za dar svobody, přes všechnu otrávenost z politiky a stavu a perspektiv národního hospodářství mysleli nejen na to, co všechno zkazili ti druzí (a že toho nebylo málo), ale co jsme my sami zůstali dlužni.

P. S. V té dnes a denně tolikrát právem proklínané televizi právě teď zpívá Honza Nedvěď známou písničku o tom, "že ztracená víra hrozny z vinic neposbírá". A tak nám všem přeji, abychom neztratili víru. Možná se dopracujeme i k vinobraní.

Listopad...

Rozhovor s Milošem Rejchrtem

Kulaté výročí nutí člověka k ohlédnutí... Je tomu už 10 let, co naše země prožila osudový zlom. Jak těchto deset uplynulých let vidí bývalý disident, topič, mluvčí Charty '77 a dejvický farář Miloš Rejchrt?

Kde - podle tvého názoru - jsme v uplynulém desetiletí udělali největší "boty", a co tě naopak pohladilo na duši?

Nedocenili jsme, jakou spoušť za sebou zanechali komunisté. Silnými slovy jsme sice tu a tam bolševikovi vyprášili kožich, ale vnitřně jsme nechtěli a nechceme připustit, že ten režim byl zločin, podlost a faleš od samého začátku do konce, že za těch čtyřicet let nadělal z lidí lenochy, lháře a zloděje.

Zlí duchové se v lidských srdcích zabydlovali celá desetiletí. Neměli jsme tudíž naivně očekávat, že jedním zacinkáním klíči se z veksláka stane bankéř, z prominentského synka hajzlíka nezávislý spravedlivý soudce, z utápnuté soušky učitelky skutečná učitelská autorita. Také jsme neměli dětinsky uvěřit pohádce o moudré, spravedlivé bytosti jménem trh, která svou neviditelnou rukou všechno urídí a dovede k prosperitě. Tu neviditelnou ruku přece hravě zkrouť silnější neviditelná ruka zločinu!

Největší chybou polistopadu byl zřejmě předsudek, zděněný ještě od marxistů, že ekonomika je základna a to ostatní, včetně práva, jen třešnička na dortě. Jaksi se zapomnělo, že i trh, právě aby fungoval, musí mít jasná pravidla, nekompromisního rychtáře a studenou šatlavu. Šizení, podvody a využívání děr v zákoně z trhu udělají peleš lotrovskou, kde se mafiáni dělí o kořist.

Skvělé bylo, že k předání moci došlo bez krveprolití a v obecně sdílené náladě gándhiovského nenásilí. Ochota k velkodušnosti a k odpuštění křivd jsou dobrými základními kameny pro stavbu demokracie a časem za ně budeme vděčnější než dnes.

Stále mne těší, když vidím, že si někdo svobody váží a náležitě jí užívá. Skvělé jsou některé nové a nově vedené školy, nové typy sociální práce a sociálních zařízení. Raduji se, že tento dobrý model využívání svobody nabízejí většinou křesťané, evangelíci v neposlední řadě.

A církev jako instituce, jak ta obstála?

Těší mne, že ke své církvi včetně její reprezentace mohu dnes být mnohem loajálnější než za komunistů. Některé jednotlivé kroky církve neschvaluji (např. rozhodnutí udělat z dejvického sboru ČCE nájemníka ve vlastní církvi, či znemožnit studentům farářství společné bydlení), na některé jsem hrdý (stanovisko církve k německo-české otázce). Celkově, myslím, nabrala církev dobrý kurs. Jsem rád, že svoboda evangelíkům svědčí.

Co bys přál křesťanské církvi do budoucna?

Aby vzhlížela do budoucna, žila z naděje a chuť k životu věčnému úspěšně šířila kolem sebe.

Použijme stylového závěru: "Miloši, končíme" - tedy pro dnešek s rozhovorem. Škoda. Moc děkujeme a těšíme se někdy na viděnou!

Dopis bývalého kurátora Dr. Z. Stejskala

Vážení a milí bratři a sestry z Dejvic, přijměte, prosím, upřímný pozdrav od starého Dejvičáka, který se r. 1921 narodil v Jiráskově ul. č. 8, tehdy v Praze XIX - Dejvice. Moje rodná ulice změnila několikrát jméno, což je v Praze přímo národní zvyk. Dnes se snad jmenuje Eliášova.

Vzhledem k tomu, že jsem již oslavil 78. narozeniny, předpokládám, že převážná většina z Vás se na mne nepamatuje. Mám radost, že sbor, jehož jsem byl asi 14 let kurátorem, s Boží pomocí žije a vzkvétá i dnes.

Rád bych vzpomenu na br. faráře Stanislava Čapka (nar. 1883), jehož misijní činností za pomoci několika věřících rodin vznikla v rámci salvátorského sboru kazatelská stanice Dejvice r. 1925. Bratr farář neúnavně kázal, přednášel a pastoroval. V dubnu 1936 mne u Salvátora konfirmoval. Jeho vztah k mládeži byl příslovečný, dlouho se tradovala jeho reakce na stížnost kteréhosi přísného bratra, že mládež po své schůzce pokračuje v diskusi v některé staroměstské hospůdce: "Líp, když mládež při pivu myslí na Pána Boha, než když někdo při kázání myslí na pivo."

Jindy se nás snažil poučit, že při pronásledování se pro Krista rozhodují jen lidé opravdoví, a ptal se nás: "Křesťané tenkrát se musili skrývat a často se octli ve vězení, často šli i na popravu. Nuže, jací to byli lidé?" A dočkal se odpovědi, že to byli dobrodruzi. On se dovedl spolu s námi od srdce zasmát, asi proto měl takové misijní úspěchy.

Za války měl v salvátorském chrámu velikonoční kázání, jak lid žádal propuštění Barabáše a nikoli Ježíše. "A dodnes si lidé volí za svého vůdce zločince a nikoli Ježíše!" Pak se divte, že mu úřady zakázaly kázat!

Je zajímavé, že r. 1965 se prvním farářem samostatného sboru Dejvice stal příbuzný Jan Čapek, vynikající pracovník mezi mládeží.

Já jsem se r. 1971 stal kurátorem po příkladném dlouholetém kurátorovi JUDr. indřichu Kynčlovi. Moje pozice po tak výborném pracovníkovi byla těžká a s vděčností vzpomínám na sborovou sestru Bohunku Fischerovou a také na její obětavou nástupkyni Mirjam Růžkovou, bez jejichž pomoci bych tento úkol nezvládl.

Vzpomínky přecházejí plynule do dnešního života. Končím pozdravem všem, kdo mne ještě znají; úmyslně nikoho nejmenuji, protože bych určitě někoho vynechal, a to nechci. Zdravím Vás všechny, starší i mladé, a děkuji Vám všem za Vaši věrnost i ochotu sloužit našemu Pánu.

Váš Dr. Zdeněk Stejskal,
Sídl. míru 796, 395 01 Pacov (sbor Moraveč)

P. S. V Pacově se kromě jiných narodil básník Antonín Sova a také moje maminka.

(Bratr doktor Stejskal sděluje, že jeho vnuk Jan Stejskal z Pacova, který začíná studovat v Praze na VŠ - viz Souterrain 10/99 - již podnájem získal.)

Kde se sborovému životu daří

Ernst Burmann (vyšlo v *Rothenburger Sonntagsblatt*, přel. *lih*)

Byla slunná podzimní neděle. Mnichov, pěší zóna, Neuhauserstraße. Ohromné shromáždění mladých lidí. Zvony zvonily. Lidé pomalu proudili do kostela sv. Michala. Chorvatská katolická mše, plný dům Boží, především mladí lidé.

Podzimní večer v Praze. Daniel Heller, ještě student teologie, je ordinován. Osm měsíců se má starat o český sbor na Ukrajině, o rolníky a jejich děti v několika vesnicích. Ti očekávají od tohoto čtyřicetiletého mladíka nejen bohoslužby, křty, sňatky a pohřby, ale také vyučování v jejich mateřském jazyce. -- Při pražských slavnostních bohoslužbách je nápadné, že jsou zde především mladí lidé.

Ráno na bohoslužbách v jiném pražském sboru: jednoduchý sklepní kostel, dobrá návštěva napříč všemi generacemi.

Příklady zdařilého sborového života nenajdeme samozřejmě jen v cizině nebo ve sborech cizinců. Například společná snídanež žen v Rothenburgu: dvě soboty v roce se setkává nejen dopoledne až 400 žen ke snídani, přednášce a sdílení. Další stovky, které nemohly dopoledne, přicházejí večer a zvou k tomu i své muže.

V jednom sboru na předměstí začíná mladý farářský pár s prací s mládeží: čtyři velké skupiny už několik let.

V Augsburgu dělají lidé kolem faráře Armina Salzmana jako čestnou funkci náboženské vysílání v televizi, půl hodiny týdně. Kdo ví, kolik času a peněz stojí půlhodina televizního vysílání, musí to ocenit. Skrze třicetiminutové portréty a krátké diskusní příspěvky se tam daří šířit nejen fakta, ale také radostné poselství.

Proti těmto příkladům zdařilého sborového života můžeme postavit spoustu opačných: sborový život skomírá. Nebo: nechodí žádní mladí. Nebo: počet studentů teologie silně poklesl.

Duch Boží působí, kde chce. Tak smíme doufat a modlit se, aby uvadlé sbory zase vzkvetly. I člověk třetího tisíciletí zůstane neklidný a bude hledat smysl, harmonii a přátele. Jak to řekl otec ordinovaného bohoslovce? Kdo věří, má přátele.

Poznámka redakce: Bývalý rothenburský farář E. Burmann, nyní dva roky na neplacené dovolené (v SRN je nedostatek míst pro duchovní), se v neděli 19. září zúčastnil bohoslužeb v Dejvicích, večer pak ordinace výše zmíněného bohoslovce u Martina ve zdi.

Z tvé ruky...

Nápěv: Claude Frayse / český text: Miloš Rejchrt

1. Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít.

Ty líp nežli já víš, co mi prospívá, co přebývá a schází.

Z tvé ruky, Pane můj, co dáváš, chci vzít.

Ty líp než já víš, co vede k tobě blíž. Haleluja.

2. Stůj při mně, když se zdá, že krátí se den.

Ty líp nežli já víš, kdy se rozdnívá, kdy začít má tvé ráno.

Stůj při mně, když se zdá, že krátí se den.

A půjdu-li tmou, ty uchop ruku mou. Haleluja.

Podzimní Chotěboř 1999

Blažena Kovářiková

Nad městem na louce v lese stojí čtyři dlouhé přízemní dřevěné chaty; ve třech bydlíme, ve čtvrté je kuchyně a jídelna s dlouhými stoly, po každé straně lavice pro čtyři, výborně se o nás starali. U vchodu do jídelny visí zvonek, který nás sezvává v 8, 12 a 18 hodin ke stolu, v 9 a 19 ke krátké bohoslužbě, v 11 a 17 ke čtení, v půl třetí ke společné vycházce. Jinak jsme volní a vydáváme se k hájovně pozdravit kraj, k jezírkům, k labutím k rybníku pod zámkem, do městečka. Večery jsou věnovány promítání. Zajímavý večer "Doteky" navrhl br. farář Klobása, který nás vedl první týden. Několik účastníků projevilo, kdy v životě obzvlášť pocítili blízkost Boží. Druhý týden se střídali laičtí kazatelé.

V neděli, jako vy tady, jsme měli Sv. večeri Páně, přijel br. farář Mach. V sobotu odpoledne nás potěšil svým zpěvem seniorátní sbor. Z magnetofonu jsme naslouchali kázání dr. Lochmanna o svobodě. My opravdu žili v demokratické svobodě, kdy každý podle svých sil a možností přispěl k radostnému společenství.

Poslední večer byl kulturní i veselý zároveň. A pak se nás čtyřiasedmdesát loučilo s přáním "za rok zase?". A nakonec čtete příhodu, kterou hbitě sepsala naše básnířka Hana:

Slyšte, co se včera stalo,
co mne velmi vylekalo:
Chci jít na promítání,
když tu vidím znenadání
kohosi pod velkým stromem.
Spěchám pomoci mu honem.
Jdu blíž - cosi ve mně hrkne:
vždyť mě kráva div netrkne.
Chtělo se jí u nás pásti.
Obava mnou začla třásti.
Ale kráva též se lekla,
v okamžiku pryč utekla.
Bratři, sestry, v tu chvíli
mluvím za sestru Kamilku.
Hůř bylo v trapné chvíli
u dveří sestře Vlastičce,
která - když je otevřela -
hned před sebou krávu zřela.
Ani kbelík nevytila,
rychle v chodbě zpátky byla.
Na jídelnu za čas malý
vlastníci krav zaklepali:
prý krávu celý den honí
a teď večer jdou si pro ni.
S baterkou jim zapůjčenou
domů krávu zase ženou.
Je jak ovce ztracená,
již Kristus hledá, v lásce má.
Vrací se nalezena zas,
biblický obraz budí v nás.
Šťastně tedy, v krátkém čase
příhoda ta skončila se.

Co viděla kostelní myš (heda)

O někom, kdo si troufal, jen když byl sám

Hned po tom, co se myška nastěhovala do sakristie, začala se seznamovat s kostelem. Za dva dny ho proslídila od sklípku na mešní víno až po komoru se starými rozbitými lavicemi. Kostel byl veliký téměř jako nějaký zámek a droboučké myšce dělalo dobře pomyšlení, že je tu jedinou paní. To však trvalo jen několik dní.

V sobotu ráno se objevil v kostele člověk. Byl to maličký, hubeňoučkový muž v modré pracovní blůze a starých kalhotách. V rukou třimal kbelík s vodou a smeták, který byl větší než on sám. Byl to kostelník. Celé dopoledne přecházel po kostele, smýčil kouty, zametal mezi lavicemi a mokřím hadrem stíral dlažbu. Příští den měly totiž být sváteční bohoslužby, a proto si kostelník přál, aby bylo všechno čisté a aby nemohl nikdo hubovat, že se špatně uklízí. Však se asi v deset hodin přišel podívat do kostela i farář, aby zjistil, zda je všechno v pořádku. Myška pozorně sledovala oba muže z úkrytu v koutě.

Sotva kostelník zpozoroval faráře, změnil se v oddaného psíka. Začal kolem faráře rejdit, úslužně poklonkovat a co nejponíženěji naznačovat, jakou má radost, že se farář přišel laskavě na něho podívat. "Máte snad ještě nějaké zvláštní přání ohledně zítřka?" ptal se s očima pokorně sledujícíma velitelovu tvář. "Snad by neškodilo vyčistit zas jednou okna, bratře", odpověděl farář. "Však vám s nimi může pomoci vaše manželka. Ta přece dovede vzít za práci." - "Samozřejmě, samozřejmě", příkyvoval horlivě kostelník a tvářil se jako křepelák aportující hosený klacek.

Sotva však farář zmizel, stala se s kostelníkem zázračná změna. Po vrzavých schůdcích vystoupil na kazatelnu, ne však proto, aby na ní setřel prach. K myščině překvapení vypnul hrud', zhluboka nabral dech a začal silným hlasem něco hřímat, jako by si přál, aby ho bylo slyšet i před kostelními vraty. Přitom šermoval podivně rukama, občas zvedl pěstičku a rozhlížel se přísně po prázdných lavicích. Vůbec už nepřipomínal poslušného psíka, ale vypadal jako nesmlouvavý vojevůdce, který chce vyburcovat ospalé vojáky k bitvě.

Když na kostelních hodinách odbilo poledne, slezl malý Napoleon z kazatelny a odešel z kostela do svého domku. Asi za dvě hodiny se však znovu objevil, tentokrát se svou ženou. Tato ctihodná paní ho převyšovala o půldruhé hlavy a její rozložitá postava by nepochybně strhla každou běžnou váhu, kdyby se na ni postavila. Jestliže se dopoledne kostelník na kazatelně podobal vojevůdci, nemohlo být nyní pochybností, že velení převzala tahle majestátní matróna. Nejprve poslala pokorného mužíčka pro štafle a když se po nich vyšplhal k oknu, vzala do rukou hadr, namočila jej do kbelíku a podala mu jej nahoru. Mytí okna vodou byla ovšem jen ta snadnější část jejich spolupráce. V následujících chvílích převzal kostelník od manželky láhev z umělé hmoty a nový čistý hadr a pokoušel se vyleštit tabulky podle jejích pokynů. To však nebylo vůbec snadné. "Nevidíš ty šmouhy tamhle nahoře? Jen se tam pořádně natáhni! A co ten flek dole u rámu? To tam chceš nechat? Snad si nemyslíš, že je to hotové? Jen zas vylez nahoru!" Vysokých kostelních oken bylo celkem šest a kostelník musel snést ještě spoustu hromobití, než jeho drahá polovice byla spokojená. Když ho tak myška viděla, jak poletuje po štaflích jako bělásek po řeřiše, začala chápat, proč si kostelník potřebuje aspoň jednou za čas dokázat na kazatelně, že něco znamená. *(Pokračování příště)*

Inzerce - nabídka

Sbor odprodá bílý radiátor KORADO VK 225 16, délka 160 cm, výška 50 cm, s termostatickým ventilem, přípoj vpravo dole, 2,5 roku starý, velmi zachovalý. Původní cena 5.000 Kč, nyní za 2.500 Kč.